fotbal

Cu gîndul la tragerea la sorţi în campionatul european

• În ziua de 12 ianuarie 1972, la Zürich, se va face tragerea la sorţi a meciurilor din „sferturile" campionatului european interţări. Un eveniment deosebit în viaţa fotbalistică a continentului nostru, mai cu seamă că asemenea ocazii se ivesc rar, o dată la 4 ani, iar acum, pentru a patra oară în istoria acestei grandioase competiţii, înfiinţată în anul 1958 drept o Cupă a Europei, rezervată primelor reprezentative. Trofeul poartă numele francezului Henry Delaunay, neobositul colaborator al renumitului Jules Rimet.

• În urnă se vor afla 8 bileţele, iar unul va purta numele ROMÂNIEI, „sfert-finalistă" pentru a doua oară a acestui campionat, echivalent oricînd cu cel mondial. Se ştie doar că, pînă acum, alături de echipele europene doar cele 3—4 formaţii sud-americane contau în stabilirea ierarhiei mondiale, astfel că a fi printre primele 8 în Europa înseamnă un loc foarte apropiat şi sub cupola soccerului de pe glob.

• Evenimentul constituie un prilej şi pentru statisticieni care au ocazia de a trece în revistă un şir de interesante date. Primele clasate de pînă acum:

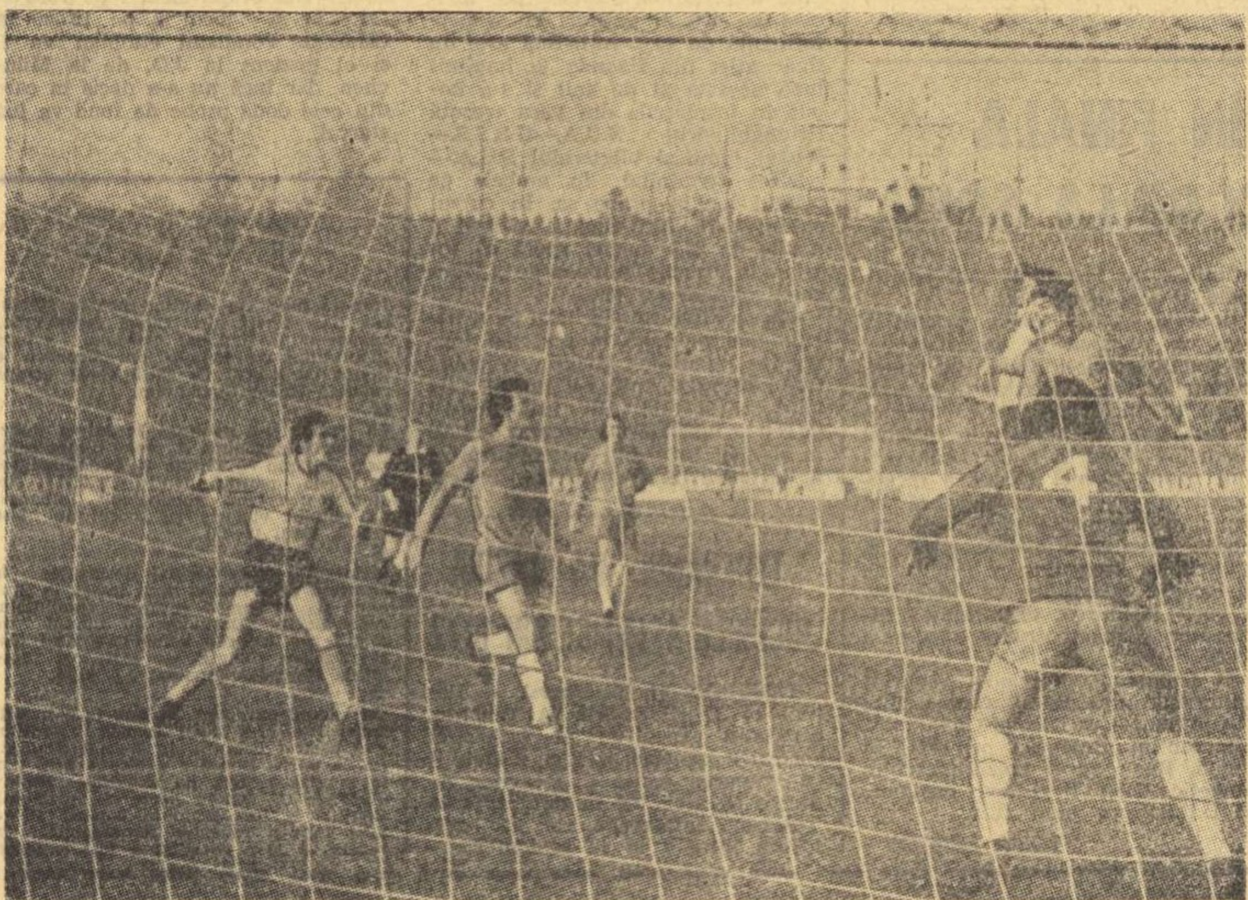
1958—60: U.R.S.S. În finală, la Paris: 2—1 cu Iugoslavia după prelungiri. Pentru locul 3: Cehoslovacia—Franţa 2—0.

1962—64: Spania. În finală, la Madrid: 2—1 cu U.R.S.S. Pentru locul 3: Ungaria—Danemarca 3—1 după prelungiri.

1966—68: Italia. În finală, la Roma: 1—1, 2—0 cu Iugoslavia. Pentru locul 3: Anglia—U.R.S.S. 2—0.

La prima ediţie au participat doar 17 echipe, competiţia nefiind primită cu încredere de ţările britanice, Italia, R. F. a Germaniei, Suedia. Ediţiile următoare au cunoscut, în schimb, un succes binemeritat, numărul participanţilor fiind de 28, 31, iar la ultima de 32, astfel că pînă în prezent toate cele 33 de ţări—membre ale U.E.F.A. şi-au înscris numele pe lista competitoarelor. La toate cele 4 ediţii au participat: U.R.S.S., Iugoslavia, România, Ungaria, Cehoslovacia, Irlanda, Spania, Polonia, Portugalia, R. D. Germană, Bulgaria, Turcia, Danemarca, Franţa, Austria şi Norvegia.

În sferturile de finală s-au calificat: de 4 ori (deci la toate ediţiile) U.R.S.S.; de 3 ori: Iugoslavia, Ungaria, Spania, Franţa; de 2 ori: România, Anglia, Italia, iar cîte o dată: Belgia, R. F. a Germaniei, Cehoslovacia, Irlanda, Portugalia, Bulgaria, Danemarca, Austria, Suedia şi Luxemburg.

Fază de la partida România — Ţara Galilor, ultima „treaptă" urcată de reprezentativa noastră în drumul ei spre sferturile de finală ale Campionatului european Foto: V. BAGEAC

• Trecînd în revistă formaţiile care vor evolua în „sferturi" ne întîlnim cu numele cîtorva mari animatori de pînă acum ai competiţiei, **Bobby Moore** a susţinut 17 meciuri de C.E., **Bobby Charlton** a participat la toate cele 10 meciuri ale echipei engleze la ediţia 1966—68. **Facchetti** şi-a făcut debutul în C.E. în meciul cu Turcia (1963, la Istanbul, 1—0 pentru Italia), de atunci fiind prezent la toate cele 20 de întîlniri ale „azzurrilor". Din cele 10 meciuri susţinute de R.F. a Germaniei, **Beckenbauer** şi **Gerd Müller** au fost prezenţi la cîte 8 (Müller marcînd 11 goluri, confirmînd titlul de golgeter al C.M. Mexico '70). În echipa U.R.S.S., pentru care campionatul european a fost pînă în prezent o competiţie cu mari satisfacţii, **Şesternev** a jucat 21 de meciuri (între 1963—71), **Cislenko** 13 (1963—68), **Hurţilava** şi **Banişevski** cîte 11 (1967—71), iar cîte 10 prezenţe au **Iaşin** (1958—68), **V. Ivanov** (1958—64) şi **Bişeveţ** (1967—71). Din formaţia Ungariei, **Bene** are 16 meciuri (1963—71), **Albert** 15 (1958—71) şi **Meszöly** 13 (1963—71). De la iugoslavi, la care plecările dese în străinătate ale marilor valori au produs o mare instabilitate a reprezentativei, este de mirare că doi jucători au participat totuşi la toate cele 15 partide susţinute între anii 1968—71. Este vorba de **Holcer** şi **Geaici**.

• Şi acum detaliile complete ale participării României în campionatul european, bilanţul:

— acasă	9	7	0	2	24— 7
— în deplasare	9	2	1	6	11—23

Golurile au fost „opera" a 17 jucători: 5 goluri a înscris **Frăţilă**; 4 Lucescu; cîte 3 **Dridea, Dobrin, Dumitru II**; cîte 2 **Constantin, Ion Ionescu, Dumitrache, Lupescu, E. Dembrovschi**, iar cîte un gol Oaidă, Dinulescu, N. Tătaru, Manolache, Martinovici, Nunweiller VI şi Iordănescu.

La cele 18 meciuri au participat în total 68 jucători, cele mai multe prezenţe avînd — 10 meciuri — Popa, Nunweiller III, Lucescu, 8: Dobrin, 7: Mocanu, Ghergheli, Răducanu, Nunweiller VI, 6: Lupescu, Sătmăreanu, Dinu, 5: Pîrcălab, Dumitru, 4: N. Tătaru, M. Ionescu, Dan Coe, Dridea I, Deleanu, Neagu, Dembrovschi.

Frederic MOISES

PRIMUL REPORTAJ DE VACANŢĂ

„N-a fost anul meu, a fost al echipei..."

— declară, modest, Dembrovschi —

Un ciocănit uşor, discret, în uşa camerei 513, pavilionul B al complexului U.G.S.R. Băile Felix şi, după cîteva clipe, ne deschide Dembrovschi, optarul lui S.C. Bacău şi al naţionalei, venit în binefăcătoarea staţiune de lîngă Oradea să-şi vindece traumele.

Nici n-ai zice că te afli faţă-n faţă cu un sportiv, cu un fotbalist cunoscut. Aşa cum a apărut în uşa întredeschisă, în halatu-i larg, puţin neras şi cu faţa suptă de tratamentul balnear, aduce mai degrabă cu eroul lui Stendhal, Fabrizio del Dongo din celebra Mănăstire din Parma în timpul „purificării". Romanul se află pe etajera de lîngă patul lui Dembrovschi.

Nu-şi maschează surprinderea: *„Şi aici m-aţi găsit ?"*.

Nici noi nu ne ascundem argumentul de căpătîi, pregătit în loc de scuze (pentru faptul de a-l fi deranjat din binemeritata odihnă):

— Ştii, proaspătul titlul de „emerit". Merită drumul...

Nu se lasă convins cu una cu două şi — pe jumătate modest, pe jumătate iscoditor (l-am simţit) — vine cu replica: *„Ce numai eu, mai sînt încă atîţia..."*.

— Dar ei nu au statuie, încheiem, inspiraţi, „expunerea de motive" la care fie flatat, fie receptiv la... poantă, Dembrovschi rîde cu poftă, semn pentru noi că se predă. Ba mai mult, prinde chef de vorbă şi nu ne lasă pînă ce nu-i satisfacem nişte doleanţe: vrea să ştie cum a înscris Neagu golul în ultimele clipe ale jocului cu A.S.A. Tg. Mureş, ce se mai aude cu turneul de iarnă al naţionalei, care-i pulsul în ancheta pentru cel mai bun fotbalist al anului 1971, dacă şi la Bucureşti vremea e mohorîtă, umedă şi rece ca pe aici...

Exceptînd situaţia din trofeul revistei Fotbal, pe care n-o ştim, îi răspundem la toate celelalte chestiuni, după care îi reamintesc că... întrebările sînt meseria noastră.

DEMBROVSCHI văzut de **AL. CLENCIU**

Gluma prinde şi, încetul cu încetul, băcăuanul începe să ne răspundă. Aşa aflăm amănunte din jurnalul de vacanţă al lui Dembrovschi. A venit aici, la Băile Felix, pe data de 14 decembrie, la puţin timp după meciul cu U.T.A.; va sta, în total, zece zile, perioadă în care va efectua, zilnic, băile prescrise de medic pentru vindecarea reumatismului de la umărul stîng, precum şi acele mici traume contractate de-a lungul anilor pe dreptunghiul de gazon; vineri 24 decembrie va părăsi staţiunea, plecînd spre Sighetul Marmaţiei, la părinţi, care i-au scris că *„numără zilele cu nerăbdare pînă la sosirea lui"*; la 3 ianuarie va fi la Bacău, pentru examenele clasei a XI-a (deşi absolvent al şcolii de maiştri utilaj-construcţie, Dembrovschi şi-a propus să absolve şi o şcoală medie, după care se va înscrie la Institutul pedagogic de 3 ani); în sfîrşit, la 10 ianuarie, cînd va suna adunarea pentru abordarea returului, se va afla din nou alături de coechipierii săi.

„Nici nu vă închipuiţi ce ambianţă plăcută există acum în sînul echipei. Nea Costică şi nea Petrică se înţeleg perfect. Cu toţi alcătuim un colectiv strîns unit, altfel, cred, nici n-am fi putut obţine acest loc fruntaş la sfîrşitul turului. Vrem să-l păstrăm şi, desigur, în acest scop va trebui ca pe timpul iernii să ne pregătim precum scrie la carte".

— Spune-mi, te rog, de ce zici „să-l păstrăm". Mai sus de locul doi nu e posibil ?

— *Ştiţi, noi băcăuanii, n-am mai fost niciodată... aşa de sus. Ne-am mulţumi şi cu locul doi. Dacă ieşim campioni va fi cu atît mai bine...*

Parcă speriat de a fi cutezat să rostească acest cuvînt de „campioni", se retrage pe poziţia iniţială: *„lăsaţi aşa, cum am spus, locul doi. Nu uitaţi că returul cu U.T.A. îl jucăm la Arad în ultima etapă..."*.

— Te-a tentat să afli, cu un ceas mai devreme, situaţia în trofeul revistei Fotbal. Clasamentul tău care ar fi ?

— *Pe locul 1, Dumitru. Este omul de bază în echipa Rapidului. A jucat constant bine în naţională, a făcut trei „ture" în Cupa U.E.F.A. Se simte cînd joacă... Apoi, Lupescu, Lucescu, Dinu, Dobrin.*

— Fireşte, Dembrovschi nu se poate trece singur pe listă...

— *Nu! Dembrovschi e sincer şi spune: n-a fost anul meu, a fost al echipei mele de club, şi faptul mă bucură tot atît de mult. Puteţi chiar să scrieţi...*

O scriu — de ce nu ? — meditînd cu plăcere: cît de bine îi stă unui maestru emerit să fie sincer, modest. Serios vorbind, Dembrovschi îşi merită statuia de pe celebra alee din Mexic, unde el a dus faima ţării.

G. NICOLAESCU

„TALENTUL CERE ŞI TRUDĂ, SUDOARE, SACRIFICIU..."

mărturiseşte căpitanul echipei Dinamo, Nelu Nunweiller

— Aproape că am şi uitat de cînd joci dumneata la Dinamo, Nelu Nunweiller.

— Din 1952, la echipa de copii. Din 1956, în prima echipă. Adică 13 ani în formaţia mare. Şi alţi doi ani de fotbal în Turcia.

— Vei mai juca multă vreme ?

— Am aproape 36 de ani. Aş vrea să joc pînă la 40. Dar în fotbal trebuie să ştii cînd să te retragi. Altfel, distrugi în cîteva luni ce-ai clădit într-o viaţă.

— Am auzit că dumneata vei deveni antrenor.

— Niciodată n-o să mă pot despărţi de fotbal. Şi ziua retragerii din arenă nu-i tocmai departe. Ori antrenor, ori arbitru — acestea sînt posibilităţile ca să rămîn, în continuare, în lumea fotbalului. Eu am ales prima din ele. De fapt, pot spune că sînt antrenor: „secundul" lui Nicuşor. De drept...

— De drept ?

— Poate chiar anul viitor voi deveni antrenor. Ştiu, e o meserie foarte, foarte grea. Voi face, însă, totul pentru a trăi şi ca antrenor frumoasele clipe din cariera de jucător.

— Crezi că un mare jucător poate deveni un mare antrenor ?

— Sînt două noţiuni care, paradoxal, diferă foarte mult. Perseverenţa, efortul şi pasiunea, plus, evident, aptitudinile necesare, pot face dintr-un bun jucător un bun antrenor. Există, însă, atîtea excepţii, în ambele sensuri...

— Ce părere ai dumneata despre antrenorul Nicuşor ?

— E un antrenor cel puţin tot atît de bun pe cît a fost ca jucător. Pe lîngă calităţile de antrenor este şi un bun pedagog. Se apropie foarte mult de jucători, îi înţelege. Şi jucătorii ar trebui să-l răsplătească cu aceeaşi nobleţe, printr-o comportare onorabilă. Ceea ce nu prea s-a întîmplat în acest sezon.

— Nelu Nunweiller, ai făcut parte din echipa lui Dinamo ce a cîştigat patru titluri consecutive (1961—1965), ai purtat anul acesta în braţe, ca orice căpitan de echipă, cupa celui de al şaselea titlu adus în şoseaua Ştefan cel Mare. Dacă am compara Dinamo din 1961—1965 cu Dinamo din 1970—1971 ?...

— E foarte greu. Pot face comparaţia numai în funcţie de valoarea fotbalului practicat acum. Astăzi, jocurile au cîştigat foarte mult ca valoare. Înainte, Dinamo era o echipă fără prea multe valori. O echipă, însă, mai unită, care se mobiliza foarte mult, care înţelegea mai repede şi mai bine fazele din teren. Astăzi, Dinamo are foarte mulţi tineri talentaţi, care, însă, se lasă mai greu mobilizaţi.

— Le reproşezi ceva acestor tineri ?

— Aş vrea ca tineretul de astăzi să iubească fotbalul cu mai multă patimă. Să sufere mai mult pentru fotbal.

— E mai puternică echipa din prezent faţă de cea din trecut ?

— Cu mici excepţii, cred că echipa de astăzi este mai valoroasă. Dar nu depune eforturile echipei din trecut.

— Şi, totuşi, cu atîtea valori, Dinamo a terminat turul sub nivelul aşteptărilor.

— De mulţi ani nu-mi amintesc ca Dinamo să fi terminat un tur atît de slab, cu numai 16 puncte. Sînt, însă, aici mai multe cauze, pe care nu le putem ignora. Dinamo a plătit tribut sezonului internaţional. Uneori între patru şi unsprezece jucători au fost chemaţi la loturi şi, slavă domnului, în toamna aceasta a fost un sezon foarte încărcat. A mai intervenit şi delăsarea unor jucători, la antrenamente şi în timpul unor partide...

NELU NUNWEILLER

— Ce viitor prevezi echipei Dinamo în acest campionat ?

— Ca în fiecare an, Dinamo merge la cucerirea titlului, chiar dacă returul va fi foarte greu. Totdeauna, Dinamo a mers la titlu. Uneori, fără echipă. Acum avem atîtea individualităţi. Talentul, însă, nu se realizează, aşa, de la sine. Trebuie trudă, sudoare, sacrificiu. De la fiecare jucător. Meci de meci, antrenament de antrenament, zi de zi... Dacă mai tinerii mei coechipieri vor împlini aceste deziderate, atunci — chiar dacă şansele noastre s-au micşorat datorită acestui tur de campionat nesatifăcător — Dinamo va putea cîştiga titlul. De fapt, noi trebuie să ne apărăm cununa de campioni. Cred că iarna aceasta va fi un sfetnic bun pentru Dinamo...

Mircea M. IONESCU

Dintre sute de rapoarte

CEEA CE ERA DE DEMONSTRAT...

Rubrica de faţă se putea considera intrată în... vacanţă, o dată cu încheierea, în urmă cu o săptămînă, a campionatului diviziei A. Nu bănuiam că şi cele cîteva restanţe ne vor reclama, în continuare, cercetarea rapoartelor observatorilor şi a foilor de arbitraj, pentru a cunoaşte o serie de puncte de vedere legate de problemele ridicate de ultimele meciuri.

De fapt, este vorba de un singur meci, cel de la Ploieşti, dintre Petrolul şi U.T.A., fiindcă, după cum se pare, cea de a doua partidă disputată duminică, Rapid—A.S.A. Tîrgu Mureş, în afara caracterului ei dramatic, a suspense-ului care a existat pînă în ultimul minut, n-a stîrnit discuţii decît cel mult în terenul de joc, discuţii care însoţesc, din păcate, aproape întotdeauna, acordarea unei lovituri de la 11 metri. Dar, atît cronicarii sportivi, cît şi observatorul federal, **C. Dobre**, apreciază ca justă sancţiunea acordată de arbitrul ploieştean **N. Cursaru** la faultul comis asupra lui Angelescu.

În schimb, penalty-ul de la Ploieşti, din meciul Petrolul—U.T.A., deşi nici el n-a influenţat rezultatul (fiind ratat, ca şi cel de la Bucureşti) a fost apreciat ca absolut gratuit, ca un cadou pe care conducătorul întîlnirii, **Vasile Dumitrescu**, l-a făcut echipei gazdă, neputincioasă prin propriile ei puteri să-l învingă pe Vidac.

Întîlnindu-l, întîmplător, pe sălile Federaţiei, a doua zi după meci, pe Vasile Dumitrescu şi luînd act, din versiunea pe care ne-a expus-o, de modul cum s-a petrecut faza încriminată, am fi fost, poate, dispuşi să luăm în consideraţie explicaţiile arbitrului, că, aflîndu-se mai aproape de Pojoni, a putut sesiza henţul acestuia, în timp ce din tribună infracţiunea apărătorului arădean ar fi fost aproape imposibil de observat.

Există, însă, cineva care îl dezminte categoric pe arbitrul Vasile Dumitrescu, punîndu-l chiar într-o situaţie delicată. Şi acesta nu este observatorul federal, **Gheorghe Ola**, deşi el contestă legitimitatea loviturii de la 11 metri, ci însuşi... Vasile Dumitrescu !

Aceasta este concluzia logică la care ar ajunge orcine ar citi cele scrise de V. Dumitrescu, în foaia de arbitraj, cu privire la incidentul survenit în momentul acordării loviturii de la 11 metri: **„L-am avertizat pe Popovici (U.T.A.), pentru purtare necuviincioasă, spunîndu-mi: „Nu vezi, bă, că eşti NECINSTIT" (n.n.: sublinierea noastră.).**

Apare INEXPLICABIL faptul că, faţă de o insultă atît de gravă, un arbitru cu stagiul de activitate şi cu autoritatea lui Vasile Dumitrescu n-a luat măsura la care ar fi recurs chiar şi un arbitru aflat sub emoţiile debutului în divizia A: eliminarea din joc a fotbalistului respectiv.

Sau, dimpotrivă, apare EXPLICABILĂ (dar nu şi scuzabilă) această atitudine tolerantă a arbitrului Vasile Dumitrescu, care s-a gîndit să nu toarne gaz peste focul stîrnit de propria sa decizie, cu totul nejustă.

Poate exista un alt raţionament ? Evident, nu !

Jack BERARIU

La începutul vacanţei de iarnă

LOTUL REPREZENTATIV A FOST CONVOCAT LA BUCUREŞTI

Componenţii lotului reprezentativ de fotbal se vor reuni luni, 27 decembrie, la Bucureşti. Cu această ocazie va avea loc, la sediul F.R.F., şedinţa de analiză a comportării echipei naţionale în anul 1971. Înaintea despărţirii „tricolorii" vor fi invitaţi la un dejun comun.

O REALITATE CE SE IMPUNEA

JIUL ÎN RENOVARE

Învolburatul Jiu de acum cinci ani, cînd a revenit în prima divizie, cu Peronescu, Libardi, Casandra, Martinovici, Naidin şi ceilalţi, decretaţi pe atunci „campionii eficacităţii", şi-a pierdut în scurgerea timpului vigoarea, tinereţea, forţa şi, firesc, eficacitatea, care o recomandau drept o echipă redutabilă.

Tot firesc se resimţea nevoia primenirii lotului, întineririi echipei, ameliorării potenţialului ei. Era greu şi cum nici unul dintre antrenorii Jiului nu era localnic, nu era legat de Petroşani, nici unul — pînă la Ion Bălănescu — nu s-a încumetat să scruteze serios viitorul echipei Jiul. (Micile modificări de lot efectuate nu erau rezultatul unei acţiuni sistematice, cu un scop precis, ci rodul întîmplărilor şi al... accidentărilor).

Există însă şi adevărul că antrenorilor nu li se ofereau multe posibilităţi de primenire a lotului, rezervele Jiului fiind reduse, pepiniera proprie avînd — şi acum ! — o slabă productivitate. Cu toate acestea, a existat şi o perioadă „de aur" a echipei de tineret-rezerve a Jiului, dar componenţilor ei li s-a oferit... afirmarea în alte cluburi. Au plecat, atunci, 8—9 jucători, mulţi dintre ei consacrîndu-se în primele divizii (Goleac, Covaci etc.).

Aşa, cu puţine preocupări şi, cu destule greşeli, echipa Jiul a ajuns în faţa campionatului trecut destul de obosită şi, mai ales, nepregătită, antrenorul Ion Bălănescu venind doar cu 4—5 săptămîni înaintea începerii — ceea ce era puţin pentru pregătirea unui viitor campionat. Totuşi, ochiul profesionistului a sesizat adevărul despre echipă şi a încercat să schimbe cursul descendent al Jiului. Rezultatul se cunoaşte: eşec aproape total; s-a renunţat la serviciile antrenorului care voia să facă servicii echipei. Şi a făcut în... lipsă ! Pentru că ideea a fost menţinută, conducerea clubului şi a secţiei obişnuindu-se cu ea (cam tîrziu...) văzînd că numai astfel echipa poate reveni la nivelul la care s-a consacrat

Şi au început promovările sistematice, încadrările tinerilor în echipă — Urmeş, Caramalis, Tonca, readus de la Minerul Lupeni, Mihai Marian, Macavei şi mulţi alţii care stăteau în atenţia antrenorului Bălănescu, dintre care doar cîţiva au rămas la Petroşani.

„Renovarea" Jiului a fost continuată de noul antrenor Eugen Iordache Insucceselor de început (meciuri egale pe teren propriu) le-au urmat două bune rezultate în deplasare (la Crişul şi C.F.R. Cluj), ceea ce nu a dus, (ca de obicei !) la renunţarea acţiunii ce se impunea. Alături de buna intenţie a antrenorului Iordache, s-au situat şi necesitatea de a găsi un înlocuitor (de moment) al lui Libardi, precum şi sancţiunea dictată lui Peronescu. Plecarea lui Ion Constantin părea de nerecuperat. Dar debutanţii Jiului şi-au găsit şi îşi găsesc rostul în echipă: Urmeş a fost reprofilat ca extremă, dreaptă, Mulţescu urmează să devină ceea ce a fost Ion Constantin, Stoian— al doilea vîrf de atac şi, recent, (la meciul cu „U" Cluj) a debutat Făgaş, de la Ştiinţa Petroşani.

Abia acum, s-a acţionat în compartimentul devenit cel mai deficitar la Jiul — înaintarea. (Ion Bălănescu începuse renovarea cu linia de apărare, compartiment care nu manifesta — după cum se vede şi în prezent — cele mai grave slăbiciuni). Ultimele trei etape pe teren propriu au permis lansarea ideii că eficacitatea Jiului este în creştere (8 goluri marcate şi unul primit). După aceste rezultate, în faţa vacanţei şi a perioadei pregătirii de iarnă, avem toate motivele să sperăm în debutanţii Jiului, în continua lor creştere, tinereţea fiind atributul majorităţii jucătorilor de acum ai echipei minerilor din Petroşani.

De ce să nu acceptăm — fiindcă avem promisiuni — că şi Mulţescu, Stoian, Grigore, Făgaş, şi ceilalţi tineri ai Jiului vor creşte ? În orice caz, la Jiul se petrece acum, ceea ce se impunea mai de mult: renovarea echipei.

N. STANCIU
corespondent judeţean

NOUA ECHIPĂ MASCULINĂ DE HANDBAL

(Urmare din pag. 1)

tiv, selecţionata română poate fi considerată ca învingătoarea morală a întrecerii. Dar, cum spuneam, rezultatele sînt rezultate şi ele nu îngăduie şi cuvinte, oricît de îndemînatic ar fi ele potrivite, alături de cifre.

SITUAŢIA NU ESTE, TOTUŞI, ALARMANTA

Privind, însă, dincolo de aceste rezultate şi analizînd comportarea selecţionatei noastre masculine de handbal în relaţie directă cu serioasele schimbări survenite în componenţa lotului, atunci optica se schimbă şi situaţia apare în altă lumină. Apreciind — după opinia noastră — foarte corect, profunda schimbare a raportului de forţe din lumea handbalului, care nu mai este dominată acum doar de 3—4 formaţii şi intuind modul în care se dezvoltă acest sport, cu un acut accent pe forţă, pe angajarea fizică, Colegiul de antrenori şi cei doi tehnicieni ce muncesc nemijlocit cu echipa (N. Nedef şi E. Trofin) au luat hotărîrea de a promova în lot o serie de tineri handbalişti, cu scopul de a conferi formaţiei mai multă vigoare. Operaţia s-a făcut în această toamnă (este drept, puţin cam tîrziu...) şi ea a influenţat în mare măsură comportarea în dificilele, am zice chiar, din ce în ce mai dificilele, confruntări internaţionale.

Ţinînd seama de acest lucru, se poate afirma că în prezent echipa a început să se închege, să-şi capete personalitatea ce i-a lipsit la începutul toamnei. A crescut valoarea jocului în apărare, calitate tactică ce ne-a adus, într-un trecut apropiat, mari satisfacţii competiţionale, a început să se simtă tot mai evident preocuparea pentru un joc de echipă şi, în sfîrşit, cele două generaţii de jucători au prins a fi mai apropiate ca stil şi gîndire tactică, ceea ce a determinat apariţia unui joc mai combinativ, mai variat. Sînt lucruri care ne dau justificate speranţe în ceea ce priveşte viitorul. Dar pentru ca aceste speranţe să prindă un contur mai precis este neapărat necesar ca lunile ce au mai rămas (puţine, foarte puţine !) pînă la J.O. să fie intens şi judicios folosite.

RESPONSABILITATEA SELECŢIEI

Nu intră în intenţia noastră să analizăm temeinic, punct cu punct, planul de pregătire al echipei pînă la J. O. El este rodul unei experienţe colective, a fost discutat cu toţi antrenorii echipelor de divizia A, a trecut pe sub ochii vigilenţi şi a fost filtrat de priceperea de necontestat a unor reputaţi metodişti. Avem, deci, toate motivele să credem în el. Sînt, în schimb, unele lucruri, din afara planului şi care cad la îndemîna oricui, putînd fi puse într-o discuţie mai generală. Primul dintre acestea îl considerăm a fi cel al responsabilităţii ce-o incumbă selecţia într-o echipă reprezentativă a ţării şi cu deosebire în selecţionata masculină de handbal, al cărei impresionant palmares este de invidiat.

Făcînd această afirmaţie, vizăm — cum lesne este de bănuit — în special pe handbaliştii mai tineri. Pentru aceasta este necesar să facem precizarea că ei nu sînt chiar aşa de tineri (nu ca vîrstă, fireşte) cum s-ar putea bănui. Unii dintre ei **(Birtalan, Bota, Orban)** au în prezent un număr de selecţionări, pe care în trecut marii noştri handbalişti nu îl atingeau decît după ani şi ani de activitate. Şi totuşi, progresul lor nu este deloc mulţumitor. **Birtalan** şi **Orban** nu prezintă încă garanţii pentru utilizarea lor cu încredere în caz de nevoie, **Bota**, un tînăr în care se puneau mari speranţe, nu mai are aceeaşi siguranţă şi eficacitate în acţiuni, iar mai tinerii **Voinea** şi **Cosma** sînt precipitaţi în joc, nu au luciditate în ceea ce fac pe teren. Prezenţa lor în echipa reprezentativă nu trebuie considerată ca o promovare firească, eventual ca un cadou. Ei au datoria să muncească înzecit, să-şi pună bine în valoare talentul, de care nimeni nu se îndoieşte.

În acest context, cu atît mai mare este responsabilitatea handbaliştilor mai vechi. Trebuie spus cu toată tăria să şi în ceea ce-i priveşte sînt încă unele lucruri care nemulţumesc. De pildă, **Samungi** şi **Gaţu**, doi jucători cu excelente calităţi tehnice şi tactice, ratează în ultimul timp îngrijorător de mult. Şi cum astăzi, în handbal, situaţiile clare apar aşa de rar, lucrurile se complică serios. De asemenea, **Licu**, un exemplu de dăruire în joc, a ajuns să fie totuşi prea dur în apărare, numeroasele lui eliminări din ultimele partide internaţionale fiind un simptom alarmant.

După cum se vede, sînt chestiuni care nu afectează fondul pregătirii echipei noastre reprezentative. Ele ţin numai şi numai de voinţa componenţilor lotului, de hotărîrea cu care ei sînt capabili să se angajeze în muncă. Ştim că nu este o muncă uşoară. Dar mai ştim că satisfacţiile pe care le poate aduce această activitate sînt dintre cele mai frumoase, dintre acelea care onorează pe deplin cariera unui sportiv.

BANI, AUTOTURISME ŞI EXCURSII LA JOCURILE OLIMPICE DE VARĂ – MÜNCHEN 1972 LA TRAGERILE ŞI CONCURSURILE SĂPTĂMÎNALE DIN LUNA DECEMBRIE 1971

Vă reamintim că şi în luna decembrie a.c. la toate tragerile şi concursurile obişnuite Pronoexpres, Loto şi Pronosport se acordă — în cadrul valorii unitare a cîştigurilor — autoturisme şi excursii la München cu prilejul JOCURILOR OLIMPICE DE VARĂ 1972.

Se pot obţine la alegere, următoarele autoturisme: DACIA 1 300 (70.000 lei), DACIA 1 100 (55.00 lei), SKODA S 100 (53.000 lei).

Excursiile la Jocurile Olimpice de la München (în valoare de 15.000 lei) au o durată de 26 zile, deplasarea făcîndu-se cu autocarul, iar turiştii vor avea asigurate biletele de intrare la principalele manifestaţii sportive.

Specificăm că, în cazul în care valoarea cîştigului în numerar o permite, participanţii pot obţine — la cerere — un autoturism şi două excursii la München cu prilejul Jocurilor Olimpice de Vară 1972.

Participînd la concursurile şi tragerile obişnuite, aveţi deci posibilitatea de a obţine cîştiguri în numerar, autoturisme şi excursii la Jocurile Olimpice.

Tragerea Pronoexpres de astăzi va fi televizată direct din Studioul de Televiziune, cu începere de la ora 19.10.

Astăzi şi mîine sînt ULTIMELE ZILE în care vă mai puteţi procura biletele pentru tragerea Loto de vineri 24 dec. 1971.

PRONOSPORT

CÎŞTIGURILE CONCURSULUI PRONOSPORT NR. 51 DIN 19 DECEMBRIE 1971

Categoria I (13 rezultate): 714,15 variante a 156 lei.

Categoria a II-a (12 rezultate): 5 921,90 variante a 44 lei.

Cîştigurile de categoria a III-a fiind sub plafonul minim de 20 lei, conform regulamentului, fondul a fost alocat celorlalte două categorii.

Rubrică redactată de LOTO-PRONOSPORT